

faa veed, jeg ikke noget bedre Svar end dette, at det er, for at Mennesket skulde om muligt forbedre sig. Dersom jeg endvidere spørger: Hvorfor straffe fornuftige og christeligsindede Forældre deres Børn? saa faaer jeg det samme Svar. Jeg troer altsaa, at jeg har godtgjort, at Hovedpiemet med Dødsstraffen er denne, at Synderen om muligt kan forbedre sig. Men han kan ikke forbedre sig, dersom man nægter ham Forbedringstiden. Jeg har flere Gange spurgt hæderlige Oldinge, om de vilde leve deres Liv om igjen, hvis det var muligt, og jeg har steds faaet et benægtende Svar, men bagved denne Benægtelse blev der steds tilføjet, at de nok vilde leve deres Liv om igjen, fordi Omvendelsesværket var usfuldkomment, fordi Levetiden, skjøndt lang nok mellem Bugge og Grav, er for kort for Omvendelsen, eller rettere sagt ikke er tilbørligt anvendt. Deraf sees altsaa, at Livet er vigtigt. Livstiden er Omvendelsestiden, og den, som forkortet Livstiden, forkortet med det. Samme Omvendelsestiden, og det er dette, som jeg ikke vil være med til at stemme for. Der er blandt Andet gjort den Indvending, at Tiden endnu ikke er kommen til at foretage denne store Forandring. Efter min Mening er, hvad der ogsaa er udtalt af Andre, Tiden der netop nu. Nu sidde vi paa Dommerstødet, Danmarks Dommere ere Tilhørere. Jeg er fuldkommen overbevist om, at naar det blev overladt til Danmarks Dommere at dømme uafhængigt af Lovene, vilde de færreste dømme Noget fra Livet. Nu indtage vi deres Plads, og nu er Tiden kommen. Man har sagt, at vi ikke behøve at have Livsstraffen, men at vi kunne overlade det til Benaadningsretten; men naar en Dommer kan slaane En for Livsstraffen og kan gjøre det berettiget, hvorfor skal han da unblade at gjøre det og overlade det til en anden Dommer? Han skal altsaa holde sig bag en Skjærm og tør ikke dømme efter sin fulde og bedste Overbeviisning. Jeg troer, at ligesaa vel som vi — det maa jeg indrømme — kunne tage fejl i denne Sag, ligesaa vel kan Benaadningsretten tage fejl, thi

ogsaa dennes Udøvere bestaae, ligesom vi, af Mennesker.

Det er blevet udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Liebe), at naar man affkaffer Dødsstraffen, da glemmer man paa en Maade den Myrbede for Morderen. Jeg vil hertil sige, at dersom vi ved at tage Livet af Morderen kunde bringe den Myrbede igjen til Live og desuagtet undlob det, vilde jeg give ham Ret. Men dette er nu ikke muligt, og altsaa forekommer det mig, at man kan lade være at aflive Morderen, uden at man derfor kan siges at have glemt den Myrbede. Et æret Medlem — jeg troer for Randers Amts 3die Valgkreds (Kampmann) — har sagt, at dette er en Følelsesag, og at man ikke skal lade Følelsen raade. Jeg giver ham Ret heri, forsaavidt jeg mener, at man maa ikke lade sig henrive af Følelsen. Men hvorfor skal man ikke tage Følelsen med paa Raad? Den menneskelige Følelse er ikke nogen Uting, den er ikke noget Misfoster, langt mindre nogen Banskabning, saa at den skulde stubbes tilside. Naar jeg nu spørger ikke blot min Følelse, men ogsaa denne i Forening med min Forstand: Hvad skal jeg gjøre i denne vigtige Sag? saa faaer jeg det Svar: Bidrag Alt, hvad Du kan, til at Forbrydere blive straffede, at de blive straffede strengt i Forhold til deres Størrelse, men hvad Livet angaaer, da henstil det til Ham, som er Livets og Dødens Herre.

Der blev bemærket af det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds (A. Hage), at man i Udlandet havde Exempler paa, at et Menneske er blevet dømt fra Livet, og Dømmen fuldbhørt, at det siden er blevet opløst, at han var brødefri. Dette er vistnok sandt. Men jeg troer, at man ikke engang behøver at gaae til Udlandet for at finde Exempler herpaa; det Samme er vistnok skeet i Indlandet. Færøerne ere et lille Land og have kun faa Mennesker; men ogsaa vi have fristet den Skæbne, at et færøisk Hoved er faldet paa Skafottet i Kjøbenhavn. Det er blevet op-